Dráha od zálivu Delagoa.

Záliv Delagoa jest nebližší pobřeží mořské pro republiku Transvaal, odkud vede dráha z města Lourenzo Marquez do země Boerů Dráha ta byla postavena od Amerikána Edw. McMurdona a spor o ní nalezá se již po mnoho let v rukou švýcarského rozhodčího soudu.

Plukovník McMurdo, rodilý Kentučan, žil po mnoho roků v Londýně, avšak zde jevil vždy svoji lásku k rodné vlasti a všude se hlásil co Američan. Již na počátku let 80tých bylo mu známo velké bohatství Transvaalu, v kterém jen z části věděli Angličané. On to byl, který svými přednáškami, doprovázenými obrazy kouzelné svítilny, upozornil Angličany na krajinu tu a jím poučeni počali se o jižní Afriku zajímati Cecil Rhodes, Barney Barnato a Beit. McMurdo také postřehl důležitost zálivu Delagoa a seznal, že dráhou z vnitrozemí Afriky k zálivu tomu se dostane i klíč do ruky toho, kdo ji bude vlastniti.

McMurdo zbudoval dráhu Mexickou, spojující pobřeží zálivu s Tichým mořem a účastnil se ještě v jiných důležitých podnicích. Započal tedy vyjednávati s vládou portugalskou o právo ku stavbě dráhy od zálivu Delagoa. Tehdejší poměry Transvaalu nebyly valné, neb státní pokladna byla prázdná a o množství zlata v tamních dolech se ještě nevědělo, jak výnosné bude. Vláda portugalská však kladla staviteli dráhy podniky tak obtížné, že se žádný kapitalista neodvážil vložiti do podniku toho peníze. McMurdo však nežádal žádné pomoci od vlády a také jí hleděl dáti co možno nejmenší výhody, žádaje jen o právo dopravovati lidi a zboží od moře na hranice osady portugalské na 99 let. A této výsady se mu konečně dostalo přímo od krále, že mohl spravovati dráhu tu úplně volně Obdržel k tomu malý ostrůvek v zálivu, část půdy v městě Lourenzo Marquez a potřebné množství nevzdělané půdy v krajině, kudy dráha vésti měla.

Ku konci roku 1883 obdržel McMurdo výsadu od krále portugalského, k jejímuž vymožení mu byl americký vyslanec v Lisabonu nápomocen a hned započal se stavbou. Veškeré mosty, nádražní budovy, koleje, lokomotivy, vozy a jiné potřeby musely býti dopravovány z Anglie, což vyžadovalo velikého nákladu. Stavba dráhy byla spojena s velikými obtížemi, tak že byla teprve r. 1887 s velikou slávou dokončena, ač je jen 60 mil dlouhá.

Sotva že však dráha ta započala svoji činnost, započaly se o ni zajímati vlády nejen portugalská, ale i anglická, německá a holandská. Plukovníku McMurdovi nabízel jeden bankér africký pět milionů za podíl v tomto podniku, kterážto nabídka pocházela však od vlády transvaalské a portugalské. Když pak nemohla vláda portugalská ničeho docíliti po dobrém, rozhodla se zmocniti dráhy násilím.

Při započetí stavby byly dány stavitelům mapy vládní, dle nichž se stavba řídila, při čemž se účastnili též měřiči portugalští.

Dráha měla vésti na hranice transvaalské a když byla dokončena, považovala vláda portugalská smlouvu za dodrženou, poněvadž na konci tratě byly již hranice Transvaalu. Nyní však si vymyslela úskok a tvrdila, že smlouva dodržena nebyla, poněvadž prý hranice osady portugalské sahají ještě o 6 mil dále. Správě železniční pak bylo poručeno, aby během 4 měsíců těchto 6 mil tratě dohotovila, jinak že se vláda zmocní celé dráhy a prohlásí výsadu za propadlou. Plukovník McMurdo na vyzvání to odvětil, že není možno ve 4 měsících postaviti trať třeba jen 6 mil dlouhou, poněvadž se v místech oněch nalezají vysoké kopce a hluboké rokliny a mimo to nastala právě doba deštivá. Tato omluva však vládě portugalské nepostačila a ona se zmocnila dráhy, vzdor tomu, že hranice mezi Transvaalem a územím portugalským nebyly ani přesně ustanoveny.

Zatím plukovník McMurdo zemřel roku 1889 zachvácen jsa mrtvicí mozkovou z rozčilení a stálého napjetí. Teprve po jeho smrti se vláda portugalská zmocnila dráhy, ač to trvalo ještě dva roky než se společná komise transvaalská a portugalská dohodla na hranicích mezi oběma zeměmi. Dle úmluvy této komise však hranice nebyla ani na místě, kam dráha prvně byla dostavena, aniž na onom místě, kam ji dle nařízení vlády portugalské McMurdo dostaviti měl.

Zabavení dráhy delagoiské vyvolalo u všech vlád evropských i v Americe veliké pobouření. Zvláště v Anglii, kdež se nalezalo mnoho podílníků oné dráhy, panoval veliký rozruch a hrozeno válkou Portugalskou a vyloučením všech cenných papírů země té z bursy. Dědicové McMurdovi se obrátili na vládu washingtonskou o ochranu a ta ve spojení s anglickou také zakročila v Lisabonu ve prospěch majitelů dráhy delagoiské.

Vláda portugalská byla nátlakem mocností donucena k uznání nespravedlnosti, jíž se dopustila zabavením dráhy, ale žádala, aby celá ta záležitost byla předložena smírčímu soudu. K tomu svolil konečně i tajemník zahraničních záležitostí, Blaine a ujednáno bylo, že o náhradě, jaká má býti dána majitelům dráhy, rozhodne švýcarský soudní tribunál. Ten byl konečně roku 1890 sestaven od presidenta švýcarské republiky ze tří soudců, vyšetřoval záležitost onu, odkládal rozhodnutí stále, ale do dnes ještě žádný rozsudek nevynesl. Dědice McMurdovy ve Washingtonu zastával pluk. Rob. Ingersoll, který jest již mrtev, ale švýcarský rozhodčí soud dosud se neodhodlal k vynešení nějakého rozsudku. Roku 1896 vyslal do jižní Afriky sbor inžinýrů, který odhadnul dráhu tu na $9.000,000, ač ve skutečnosti cena její obnáší asi $15,000.000, neboť vládě portugalské vynášela již tehdy čistého užitku $400.000. Rozhodčí soud však ještě ani po této zprávě znalců a odhadčích nevynesl rozsudek, z čehož jest patrno, že straní vládě portugalské, která by za její zbědovaných poměrů finančních nebyla s to zaplatiti ani $9.000.000, dle odhadnutí komise.

Tato bezohledná liknavost smírčího soudu švýcarského jest také silným argumentem naproti snaze o vyrovnávání mezinárodních sporů touto cestou. Aspoň Švýcarsko se v této záležitosti špatně osvědčilo, tak že se vždy v budoucnosti bude na tento případ poukazovati, aby mezinárodní spory švýcarskému soudu svěřovány nebyly.

Dráha delagoiská se zatím nalezá v noci vlády portugalské, ač bezprávně a nynější válka jí dala teprve cenu dvojnásobnou. Pro národ a vládu Spoj. Států má tento kus dráhy veliký význam nejen tím, že byla postavena od amerického občana, ale i tím, že mu byla ukradena vládou portugalskou, což zavdává příčinu vládě naší, aby mocnou rukou zasáhla ve spor mezi Anglií a Transvaalem. Kdo dráhu tu vlastní, má klíče k celé republice boerské a k celé střední a to velmi bohaté části Afriky. Nynější válka rozmítala ještě více nenávist mezi Boery a Angličany, kteří zajisté budou vždy raději viděti dráhu delagoiskou v rukou Američanů než Angličanů. Tak mohou Spoj. Státy z nynější situace v jižní Africe značně kořistiti, pakli se dráha delagoiská octne opět ve vlastnictví Američanů.

Dopis Pařížsko-český.

V Paříži 18. ledna.

Pro Bury. Poslední veřejná přednáška, kterou "La Jenness francaise" ve prospěch Zavaalska v Paříži pořádala, se neminula, jak se dalo ostatně s jistotou očekávati, bez velmi příznačných projevů. P. Eugen Rendu, kterému předsedou, co prvnímu slovo uděleno, vystihl v poutavé své řeči zvláštní protivy, které karakter p. Chamberlaina v četných projevech — spisech a řečích — skýtá. Posluchačstvo mělo příležitost seznati z vlastnoručních dopisů Chamberlainových, jakým neospravedlnitelným a neomluvitelným způsobem se novědosazený tajemník britského kolonialního úřadu proti starému svému přesvědčení a svým zásadám prohřešil. Poctivý průmyslník, cvočkář z Birminghamu, hájil totiž z počátku práva Burů, nebral si ale později sám sobě ve zlé, že potíral, byv zaslepen leskem zlata společnosti 'Chartred', to, co mu kdysi jako svaté a nedotknutelné na mysli tanulo a co jak doslovně psal, "věčně hájiti musí!" Jedině hrabivost zavinila u něj, že počal schvalovati páchané na Burech bezpráví a hříchy a že se konečně sám proti svým dřívějším chráněncům a na úkor svých zásad v čelo zběsilé agitace postavil, z níž válka resultovala. — Sotva byl řečník domluvil, objevila se na estrádě štíhlá, půvabná dáma. Předseda, pan de Mahy, povstal a představoval, ukláněje se, nového hosta shromáždění: "Pánové, Miss Maud Gonne!" další slova jeho přerušena bouřlivým potleskem a zanikala v jásavém: "Sláva Irsku!", "Sláva Burům!" Když po dobré čtvrt hodině bouře a vřava utuchla a klid se opět rozhostil, nabídl de Mahy Miss Maud Gonne předsednictví slovy, že: "jí v tomto shromáždění výhradně první místo přísluší!" K slzám dojata přijala slavná obhajkyně zubožného irského lidu konečně, poděkovala vroucími slovy za přijetí a nastínila pak v delší, láskou k ujařmené vlasti proniknuté řeči poslání Irčanů v jihoafrické válce. Shromáždění naslouchalo vývodům spanilé předsedkyně s utajeným dechem a vypuklo ve frenetický jásot, když končila slovy, že válka jistě vítězstvím jihoafrických republik skončí a že Irsko jistě bude osvobozeno. Před rozchodem členstva odevzdán panem G. Berrym francouzským dobrovolníkům, kteří se do Zavaalska odebérou, skvostný prapor.

Jihoafrická válka a britické osady. "l Economiste Francais" uveřejňuje právě následující zprávu svého australského dopisovatele: "Anglické časopisy oznamují, že vyvolala zavaalská válka nejen v Australii, ale i ve všech ostatních zámořských osadách Velké Britanie ohromné nadšení a že si celé kolonialní vojsko súčastnění na válce proti Burům co nejvroucněji přeje. Londýnští politikové chtějí mermomocí celý svět o velikém zájmu všech autonomních osad anglických, což jim arciť mocného faktora v rukou zajišťuje, přesvědčiti. Co se Australie, nejbohatší a nejvíce zalidněné britské državy tkne, zdá se mi věc více, než přehnaná. Je známo, jak chytře londýnský "válečný úřad" (ministerstvo vojenství) numerickou hodnotou australského kontigentu omezil, když se o vyslání prvního oddílu na jihoafrické bojiště jednalo. "Touto procedurou si zajistí "War Office" zdravé jádro, nejlepší mužstvo Australie a vymítí takto vše, co se z různých příčin k vojenské službě nehodí." Psaly tehdy anglické listy. Australský kontingent rozdělen na úplně samostatné sbory jednotlivých osad a čítá kolem 1000 mužů, z nichž asi třetina jízdných. Australští "hrdinové" (jak se obyčejně neprávem jmenují) jsou znamenitě vybaveni a ještě lépe placeni. Dobrovolníci z N. Jižního Walesu dostávají následující denní žold: Voják 4 sh. 6 d.; desátník 7 sh. 6 d.; poddůstojník 8 sh. 6 d.; poručík 19 sh. 6 d.; Setník 1 lib. 3 sh. 6 d. atd. atd. Podobným platem se probouzí vlastenectví australských dobrovolníků, kteří, jak jsem již dříve jednou oznámil, z dobré polovice červený vojenský kabátec za oblek trestance o překot zaměňovali. U obecenstva, čili k lepšímu pochopení u "lidu", se nejeví nikde veliké nadšení pro "obranu říše." Na stanicích Koňky neb na 'Ferry boats' a leckde jinde, kde se s pravými Australci setkávám, neslyšet, než málo lichotivé poznámky o nynějším stavu věcí v Natalu atd. Telegramy z bojiště, které sydneyské redakce hlavních denníků na velikých tabulích vyvěšují, vzbuzují dojista menší zájem, než výsledky "cricket matchů". Imperialistické hnutí omezeno v Australii na vyšší politický svět a na žurnalistiku, t. j na malý počet větších středisk. Není ani nejmenší pochybnost, že by se Australci předně o opevnění vlastního pobřeží a území starali, kdyby se byla Anglie do války s kteroukoliv evropskou velmocí zapletla a kdyby jim vpád t. j. obsazení cizým vojskem hrozil. Zachování národního pojítka se starou vlastí je vše, co se může v Londýně od Australie do jistého času očekávati.

Vlašská emigrace. V italských vládních kruzích se mluví od jisté doby na novo o emigračním zákoně, který sice — což by bylo nemožno — k zápovědi vystěhování nesměřuje, zjev ten ale přec upraviti a regulovati má. Ze všech latinských zemí nejvíc prolifickou je Italie i nejchudší, není než s největším úsilím s to zajistiti svému obyvatelstvu dostatečné výživy a zdá se proto, že je dnešních hospodářských poměrů emigrace, která se stala takřka vlašským společenským obyčejem a která se den ode dne více vzmáhá, zemi opravdovým dobrodiním. Hlavní proud vlašských vystěhovalců tíhne k jižní Americe a zaplavuje zvláště Brasilii a republiku argentinskou, kdež počet emigrantů do dneška víc než 2 miliony obnáší a kde úrodné ale dosud ladem ležící oblastě dvanácti až patnácti milionům osadníků jistý blahobyt poskytnouti mohou. Kromě dvou jmenovaných zemí se stěhují Vlaši i do Severních Států a sice u počtu až 80,000 hlav do roka; není tedy divu, že se vlašská vláda o to zasazuje, by otázku hromadného exodu dělnického lidu, co nejdříve a nejlépe rozřešila.

Jistý anglický spravodaj s Ladysmithu oznamuje, že vystřílela burská děla do obleženého města od 25. listopadu v celku 5,580 kulí, z nichž 1,070 do středu a 870 na periferii města dopadlo. Ostatní kule platily vojenskému táboru pod hradbami. Stojí-li jeden projektil průměrně 500 korun, vystřílelo burské dělostřelectvo od 25. listopadu kulí v ceně víc než jednoho milionu korun.

O šířce ulic předních měst světa. Nejširší třída celého světa je hlavní avenue z Paříže do Versaillesu vedoucí, 100 m. Šířka pařížských bulvárů obnáší 35 m.; vídeňská "Okružní třída" 57 m., berlínské části "Pod lípami" 65 m., pešťská ulice "Andrassyho" 43 m.; šířka hlavních ulic a avenuí newyorských obnáší 25—45 m., washingtonských až 50 metrů. Londýnské ulice jsou přes rozsáhlost britské metropole a přes počet obyvatelstva úzké. "Strand" neměří než 12—15 m., "Piccadilly" 16—17 m., "Charing Cross Road" 18 m., "Northumberland avenue" 25 m. šířky. Jediná ulice "White Hall, která "Trafalgar Square" s "House of Parlement" spojuje, je 38 m. široká. A. Saissy.

Mistři v houslích a na housle.

Výroba houslí nazývá se hrdým jménem umění a to vším právem, neboť výborné koncertní housle jsou polovinou záruky virtuosova zdaru. Mohla by se také zváti vědou, pro matematické výpočty a geometrické a stereometrické obrazce, na jichž základě houslař pracuje, nejspíše však zasluhuje, aby vřaděna byla do odboru přesné mechaniky, neboť houslařova práce, má-li se zváti hrdým jménem mistra, jest podmíněna největší akuratností, jemností a zevrubností. Že akustika nejvíce zákonů do houslařství vnáší, jest známá věc, jakož jest také známo, že houslařství a housle zavdalo podnět k několika nejzajímavějším pokusům proslulých fysiků, jako jest slavný Savarda, přeslavný Helmholz. Šlo by za rámec této causerie, kdybychom chtěli na tomto místě zevrubně uváděti pravidla, dle nichž řídili se kremonští a brescijští mistři, ať už k nim dospěli bádáním theoretickým (a to sotva!), anebo cestou pokusnou, na niž ovšem nestačil jenom jediný život lidský, jejíž výsledky dělily se a rozmnožovaly z mistra na učně. Přece však bude zajímat přečetné české houslisty, z nichž převelká většina nemá ani tušení, jak housle uvnitř a zvlášť v profilu svých desek vypadají, tak jako asi jen nepatrnému počtu lidí napadne chtíti vyzvěděti, jak tělo lidské uvnitř vypadá.

Fysiologie (abychom tak řekli) houslí odnáší se hlavně k vrchní i spodní desce čili lépe k víku a dnu houslí. Poněvadž pak všechno moderní houslařské umění ve svém vrcholu není vlastně ničím jiným, leč kopií umění vlašského a čím dokonalejší, tím záslužnější jsou pravidla stavby houslí výsledkem co možná nejzevrubnějšího rozboru houslí vlašských.

Rozumí se, že houslař praktický neřídí se příkladně dle spisu Antonia Bagatella roku 1782 padovskou akademií vyznamenaného, který sestavuje půdorys houslí na základě osy, přímky to dlouhé 72 dílů a pak vykrojuje víko pomocí kružidla, nasazeného z určitých bodů osy a rozevřeného určitým počtem dílků, a podobně nakládá i se dnem. Praktický houslař se ovšem tou prací nezabývá, nýbrž vyřezává desky dle šablon s největší přesností vyhotovených dle nejproslulejších houslí mistrů vlašských. Avšak nejen obrazec, nýbrž i prolákliny, čili prohnutost obou desek jsou nad míru důležitou okolností i podmínkou krásy zvuku a také tu musí počínati si mistr houslař s největší obezřelostí, nestačí mu věděti jak, nýbrž také proč? Musí znáti a zevrubně a pečlivě prováděti poměry Amatiovských a Guarnerovských, Magniovských a Stradivarovských houslí pokud se týče vzdálenosti víka od desky, největší síly víka (pod nožkami kobylky) v prsou, v líčkách, v lubech, vzepnutí křivky prsou, vzdálenosti "effů" od sebe, jich zevrubné umístění a přesné rozměry až do nejmenších rozdílů. Basový můstek svými rozměry a podobou, jejíž vnitřní křivka stojí v poměru zevrubně matematicky zjištěném ku tvaru houslí rovněž ukládá houslaři práci, jako správné umístění a zasazení krku.

Tak jako tvoří rozdíly mezi pravými výtvory vlašských mistrů, v podobě, laku, vydutí, prolákliny, ve tvaru šneků, barvě, pásku, který vroubí víko a jiné podrobnosti, oku laika ztajené, rozkoš a požitek znalce, tak největší chlouba dnešního mistra jest, vystihnouti vlašský vzor i do těchto nejmenších podrobností.

Poznáváme zajisté, že houslařství netoliko jest uměním, fysikou, přesnou mechanikou, nýbrž i historií a na konec i — botanikou Neboť hlavní podmínkou zdaru výrobku jest znalost suroviny dřev, z nichž jest houslaři pracovati a správné s nimi nakládání, vysoušení atd. Nejznamenitější hudební dřevo smrkové pro víko houslí poskytuje Šumava, Švýcary a Tyroly; na Šumavě odlišuje se vlastní smrk houslařský (Abies excelsa Poir) od jiných druhů, bohužel kůrovec natropil v těchto starých zásobách strašné spousty Pro dno houslí hodí se jedině javor mléčný (Acer platanoides) i vykazují víka houslová překrásné druhdy kresby, pod lakem skvostně se lesknoucí k nadšení amatérů. Mnohem důležitější jest ovšem zpívající deska, horní víko, které musí míti hustá léta co nejrovnoměrněji od sebe rostlá a navzájem tu a tam t. zv. zrcadélky spojená. Všechny tyto podrobnosti a zvláštnosti s historickými vztahy k sobě mají tolik svůdnosti do sebe, že učarovaly bohatým znalcům, kteří mají sbírky drahocenných houslí a smyčcových nástrojů, aniž by je dovedli po muzikantsku vzíti do ruky, věznice tak mnohý vzácný kus, který by v rukou povolaných umělců mohl býti nesčetným tisícům k nejčistšímu uměleckému požitku; takovými amatéry jsou hlavně Angličané, ku př. baron Knoop v Londýně, anebo jiný Angličan jménem Plowden, u něhož visí čtyři nejskvostnější Guarnerovky za sklem skříně.

Rozumí se samo sebou, že housle ať ve staré ať v době přítomné z tvůrčí ruky vyšlé jsou věcí nad míru choulostivou, nikoli jen pokud se tkne jich opatrování, chránění před vlivy povětrnosti, nýbrž i co do zacházení s nimi. Od správného postavení podstavce uvnitř houslí a postavení kobylky nad ním a tedy délky strun od pražce ku kobylce závisí mnoho z čistoty a dokonalosti tonu, jeho lahody a plnozvukosti.

Slavný houslista Ole Bull byl stržen skutečnou vášní neustálého posunování podstavce a častokráte nebyl hotov s postavením definitivním do počátku koncertu, což jej naplňovalo zuřivou netrpělivostí. Houslista ať se podstavce svých houslí ani nedotýká, postavení jeho a zjištění bodu, kde státi má, dává dosti práce houslaři — neboť správné jeho místo je důležito pro harmonické chvění obou desek (které musí býti buď do kvarty aneb do kvinty laděny podle nálezu pařížského houslaře Wuillaumea). Jedině houslaři náleží tato práce, pravá nožka kobylky má státi pak čtyři millimetry před podstavcem.

Ku konci několik slov o pražské škole houslařské. Nejstarším známým pražským houslařem-mistrem byl Tomáš Edlinger (r. 1715), vyučenec nešťastného tyrolského mistra Stainera, slavného houslaře, zemřelého v bídě a šílenství; synem jeho byl Joachym Edlinger († v Praze 1848), vyučencem obou Joanes Udalricus Eberle (proslulé žluté eberlovky, hnědě lakované). Jeho současníkem byl J. J. Hellmer (v druhé polovici 18. století), dědicem Hellmerovým byl syn jeho K. J. Hellmer (do roku 1818) — mistři to menšího významu.

Českou dynastii houslařskou v Praze založil Josef Láska, který zemřel 1790. Rozumí se, že posloupnost neřídí se tu vždy dle krve, nýbrž hlavně dle umění z mistra na žáka přeneseného. Žákem Láskovým byl Tomáš Holinský (pracoval v Praze od r. 1765—1790 housle žluté) i vyučil proslulého houslaře Kašpara Strnada (1775 až 1820), jehož libozvuké housle silného tonu, tmavě-červenavě lakované prodávají se v Německu za pravé nástroje od Ant. Stradivaria. Žákem Strnadovým byl výtečný mistr Adam Homolka (narozen roku 1795), zakladatel a praotec houslařů chvalně známých. Nejdůležitějším žákem Strnadovým jest Karel Šembera (narozen 1781); neboť vyučil pražského houslaře v první polovici 19. století, proslulého Jana Kulíka, jehož jméno zakončuje první periodu houslařské školy pražské.

Za hlavního representanta druhého období její sluší považovati Antonína Sitta (narozen 1819 ve Válu, v stolici král. stoličního Bělehradu v Uhrách, otce bývalé primadonny Národního divadla, pí. Marie Sittové-Petzoldové a houslistů bratří Sittů Antonína a Jana.) V Praze, kam zavítal na své dráze nejslavnějšími dílnami evropskými — přiženil se do domu řečeného již Kulíka, i založil vlastní dílnu, jíž dovedl dodati rovněž evropské proslulosti, pozdvihnuv houslařství české na stupeň nebývalý.

O Sittovu slávu a jeho význam pro vývoj českého moderního houslařství rozdělily se dva rody houslařské Dvořákův a Lantnerův, v druhém pokolení v Praze působící, jakožto představitelé školy pražské. J. B. Dvořák (narozen 1825, † 1890), vyučenec Kulíkův, zůstavil dva syny, K. B. Dvořáka a Jaroslava Dvořáka.

Typickou postavou starého pražského mistra-houslaře jest dosud žijící Ferd. Lantner, prostředník mezi dobami minulými a generací mladou, původce proslulých lantnerovek a držitel staré tradice: co nejdokonalejší původní nástroj a virtuosní oprava nástroje vlašského. Ferd. Lantner má jen jednoho odchovance, syna Bohuslava Lantnera, dědice jeho dílny. Společně se Dvořáky povýšil B. Lantner české umění houslařské na nynější jeho stupeň a způsobil, že původní český výrobek mistrovský stoupá zase ve významu a oblibě ve světě hudebním. Jeho uměním vchází opětně v přesvědčení výkonných kruhů zásada, že nové housle nikterak nemusí státi pozadu za dobrým starým nástrojem co do plnozvukosti, zpěvnosti a krásy tonu. Mají housle jeho rukou vyrobené netoliko "duši" dřevěnou, ale i onu zpěvnou duši houslí, kterouž buditi a rozepěti jest rozkoší umělce i posluchače, a jejíž existence v nástroji zjištěna, činí nám jej — věc neživou — tak drahým jako přítele.

Potud o české škole houslařské. Bývaly doby za starodávné kantořiny, že v českých krajích, co kantor to houslista, to houslař. Prostomilý, nezapomenutelný obraz těch dob vylíčil nám K. V. Rais ve svých "Zapadlých vlastencích".

Začněte dobře a skončete dobře.

.....Užívejte.....

Dr. August Koenig's

HAMBURGER TROPFEN

....PROTI....

dyspepsii, neztravitelnosti, bolení hlavy.

To jest pravý spůsob léčení a jisté vyhojení.

Váš lékárník ručí za každou láhev Chamberlain's Cough Remedy a vrátí každému peníze, kdo by nebyl spokojen po využití dvou třetin obsahu. Jest to nejlepší lék na světě proti chřipce, kašli, nastuzení, krupu a černému kašli a jest příjemný a bezpečný k užívání. Zabrání tomu, aby nastuzení přešlo v zánět plic.